

UZASADNIENIE

całości wyroku

Decyzją z 26 czerwca 2019 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, iż J. B., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od 25.12.2014 r. W uzasadnieniu swego stanowiska, organ rentowy podniósł, że ubezpieczony nie wykonywał od 25.12.2014 r. działalności gospodarczej, a rozliczenie składek, z tego tytułu, miało na celu jedynie uzyskanie ochrony ubezpieczeniowej i świadczeń z ubezpieczenia społecznego razie choroby. W ocenie ZUS, wobec braku przekonywujących dowodów wykonywania działalności, oświadczenia ubezpieczonego, że nie dokonywał żadnych zakupów, odnośnie do prowadzonej działalności, i nie rozliczał w kosztach działalności, mimo iż przedmiotem tej działalności była detaliczna sprzedaż odzieży, świadczy o chęci świadomego osiągnięcia nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych uczestników tego systemu. Zgodnie zaś z art. 58 § 2 ustawy z dnia 23.04.1964r. Kodeks cywilny (tj. Dz.U. z 2017 r., poz. 459) nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego.

/decyzja k. 50 -51 akt ZUS/

J. B. zakwestionował zasadność powyższej decyzji, składając od niej, w dniu 15 lipca 2019r., odwołanie, i wnosząc o jej zmianę poprzez uznanie, że podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i dobrowolnemu chorobowemu od 25.12.2014 r. podnosząc, że działalność gospodarczą faktycznie wykonywał.

/odwołanie – k. 3 – 4/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 8 sierpnia 2019r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie, argumentując, jak w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 5-6/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. B. zarejestrował własną pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą (...) Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowo Produkcyjne z siedzibą w Ł., w dniu 25.07.1989 r. podając, że jej przedmiotem jest detaliczna sprzedaż odzieży w wyspecjalizowanych sklepach.

/ wydruk z (...) k. 5 akt ZUS/

Wnioskodawca zgłosił się, jako płatnik składek ,oraz dokonał zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych od 31.12.1998 r. i do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego od 1.01.1999 r. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 60% kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia.

/ bezsporne/

ZUS przeprowadził u wnioskodawcy w dniach 1.07.2014 r. i 3.07.2014 r. kontrolę w zakresie prawidłowości i rzetelności obliczania składek na ubezpieczenia społeczne i innych składek, którą objęto okres od 1.01.2008 r. do 31.12.2013 r.

/protokół kontroli k. 13/

Wnioskodawca został uznany przez Lekarza Orzecznika ZUS orzeczeniem z 12.12.2014 r. za częściowo niezdolnego do pracy do 31.12.2015 r.

/orzeczenie k. 14/

Decyzją z 31.01.2015 r. ZUS odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, z uwagi na brak wymaganych okresów składkowych i nieskładkowych.

/decyzja k. 16/

Orzeczeniem z 1.09.2015 r. Lekarz Orzecznik ZUS orzekł, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy do 30.11.2018 r.

/orzeczenie k. 15/

Decyzją z 16.09.2015 r. ZUS odmówił wnioskodawcy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

/decyzja k. 17/

Odwołujący się, od 2014 r., jest zaliczony okresowo do stopnia niepełnosprawności umiarkowanego – ostatnio - do 31.10.2020 r.

/orzeczenia o stopniu niepełnosprawności k. 18-20/

Wnioskodawca, **od 27 stycznia 2015 r.**, wielokrotnie i długookresowo był niezdolny do wykonywania działalności gospodarczej z powodu choroby i korzystał ze świadczeń z ubezpieczenia chorobowego. Do 28.02.2019 r. były wypłacane, na rzecz wnioskodawcy, zasiłki chorobowe. Od 3.04.2019 r. wnioskodawca wystąpił do ZUS z roszczeniem o wypłatę zasiłku chorobowego.

/bezsporne, a nadto wniosek o poświadczenie ubezpieczenia chorobowego k. 1 akt ZUS, wydruk dokumentujący wypłacone świadczenia k. 16-20 akt ZUS/

Wnioskodawca, pod adresem ul. (...) w Ł., nie prowadził działalności gospodarczej, a jedynie przechowywał odzież, którą handlował. Wnioskodawca nie prowadził produkcji odzieży. Kupował ją bezpośrednio od producentów, lub na targowisku w G.. W okresie poprzedzającym okres objęty skarżoną decyzją, działalność gospodarcza wnioskodawcy polegała na prowadzeniu handlu na targowiskach w różnych miejscach w Polsce, na których opłacał plac i rozbijał namiot, w którym prowadził sprzedaż.

Wnioskodawca sam wykonywał wszystkie czynności w związku z działalnością i nie zatrudniał żadnych pracowników.

Odwołujący się, od 25 grudnia 2014 r., zaprzestał prowadzenia w **sposób ciągły** swojej działalności, z uwagi na zły stan zdrowia. Nie dokonywał, od tego czasu, żadnych zakupów, w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej i nie rozliczał w kosztach działalności.

Odwołujący się, w spornym okresie, jedynie sporadycznie i wyłącznie incydentalnie wyprzedawał tę odzież, którą zakupił przed laty i jeszcze miał w swoim magazynie tj. w miejscu swojego zamieszkania przy ul. (...) w Ł., w garażu o powierzchni 4 m x 4 m. lub u swojej matki, która mieszka obok wnioskodawcy.

W 2015 r. odwołujący dokonał jedynie 10 sprzedaży, w 2016 r. jedynie 19 sprzedaży, w 2017 r. tylko 20 sprzedaży, w 2018 r. jedynie 22 sprzedaży, a w 2019 r. tylko 11 sprzedaży. Odwołujący nie wystawiał faktur.

Gdy wnioskodawca przebywał na zwolnieniach lekarskich, nikt nie prowadził, w jego imieniu, działalności gospodarczej.

Wnioskodawca nigdy nie zawiesił prowadzenia swojej działalności.

Skarżący opłacał raz w miesiącu rezerwację na targowisku w A. przy ul. (...) od kwietnia 2015 r. do czerwca 2019 r. w wysokości 40 zł. Opłata za plac w dniu, w którym wnioskodawca handlował na w/w targu wynosiła 15 zł.

Wnioskodawca, w badanym okresie, opłacał składki na ubezpieczenia społeczne. Odwołujący otrzymywał na ten cel pieniądze od żony i matki, które są emerytkami, a nadto pomagały mu dzieci.

W 2015 r. wnioskodawca złożył zeznanie podatkowe PIT 28, w którym podał, że jego przychodów z tytułu działalności gospodarczej wyniósł 3730 zł, w 2016 r. - 7000 zł, w 2017 r. - 7500 zł.

Wnioskodawca od 11.12.2019 r. pobiera emeryturę.

/pisemne wyjaśnienia wnioskodawcy k. 25 akt ZUS, oświadczenie administratora placu targowego k. 12, zeznania wnioskodawcy e- protokół z 13.11.2019 r. 00:02:11- 00:11:49 i e-protokół z 9.03.2020 r. 00:01:31 w zw. z e-protokół z 9.03.2020 r. 00:13:48, dowody wewnętrzne sprzedaży k. 22-63, kserokopia ewidencji przychodów za lata 2015-2019, VAT ewidencja uproszczona za lata 2015-2019 - k. 28-46 akt ZUS, potwierdzenie złożenia do US Ł. deklaracji PIT-28 za lata 2015-2017 k. 47 akt ZUS, zeznania o wysokości uzyskanego przychodu za rok 2018 k. 26-27 akt ZUS, pity -28 za lata 2015-2019 k. 73/

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie, zgromadzonych w aktach dokumentów, oraz, częściowo, na podstawie zeznań wnioskodawcy, a mianowicie w takim, jedynie, zakresie, w jakim korelowały one z pozostałym materiałem dowodowym, tworząc spójną, logiczną całość.

W ocenie Sądu, o wykonywaniu działalności, dającej tytuł ubezpieczenia, nie świadczy fakt, sporadycznego, jedynie wyprzedawania przez wnioskodawcę od 25.12.2014 r. towaru, który zakupił przed laty i który mu jeszcze pozostał, przy braku jakichkolwiek zakupów nowego towaru od tego czasu, ani opłacanie od kwietnia 2015 r. do czerwca 2019 r., raz w miesiącu, miejsca na placu na targu w A. w wysokości 40 zł, gdyż, w ocenie Sądu, w kontekście całości, zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności, ustalonych rzeczywistych ilości sprzedaży w poszczególnych latach 2015-2019 i braku jakichkolwiek nakładów na zakup nowego towaru, uznać należy, iż ww. czynności miały charakter albo pozorny albo incydentalny, uwiarygodniający, jedynie, fakt prowadzenia działalności. Sąd Okręgowy, dokonując takiej oceny, miał na uwadze, że wnioskodawca sam przyznał, że od 25.12.2014 r. nie kupował w ogóle nowego towaru, handlował, sporadycznie, towarem, zakupionym jeszcze przed laty, a składki na ubezpieczenia opłacał, jedynie, dzięki pomocy finansowej żony i matki, a także swoich dzieci. Uprawniona jest, zatem, konkluzja orzecznicza, iż były to stricte czynności pozorne, który miały uwiarygodnić wykonywanie działalności, tym bardziej, że wnioskodawca był, w badanym okresie, na długookresowych zwolnieniach lekarskich i nigdy nie zatrudniał nikogo w swojej firmie, ani też nie upoważnił nikogo do dokonywania, w jego imieniu, czynności, związanych jego działalnością. Tym samym, w oparciu o sporadyczne sprzedaże kupionego przed laty towaru, nie sposób wnioskować, iż wnioskodawca prowadził, systematycznie, w sposób ciągły, swoją działalność. Powyższe, nie ma, bowiem, nic wspólnego z ciągłą, zorganizowaną, działalnością, podejmowaną w celach zarobkowych. Działalność okresowa, sporadyczna, mająca niejako na celu formalne utrzymanie, założonej działalności, nie jest, bowiem, jej realizowaniem w sposób ciągły, systematyczny, celem uzyskania rzeczywistego dochodu. W ocenie Sądu, odwołujący się, prowadząc działalność gospodarczą, w spornym okresie, od strony formalnej i podejmując czynności sporadyczne bądź stricte pozorne, uprawdopodobniał tylko jej prowadzenie, będąc świadomym, że ponosząc ciężar opłacania składki ubezpieczeniowej, będzie mógł, skorzystać ze świadczeń, w związku z chorobą. Tym samym, uprawniona jest teza, iż zmierzał on, jedynie, do osiągnięcia nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści **art. 8 ust. 6 pkt 1** ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 300 ze zm.) za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych.

Z mocy **art. 11 ust. 2** w/w ustawy ubezpieczeniu chorobowemu osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają dobrowolnie na swój wniosek.

Okres podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom określa przepis **art. 13 pkt 4**, zgodnie, z którym osoby, prowadzące pozarolniczą działalność obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu podlegają w okresie od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Na podstawie **art. 36 ust. 1, ust. 3 i ust. 4** cytowanej ustawy, każda osoba objęta obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi podlega zgłoszeniu do ubezpieczeń społecznych, w terminie 7 dni od daty powstania obowiązku ubezpieczenia. Obowiązek zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych osób prowadzących działalność gospodarczą należy do tych osób.

Art. 18 ust. 8 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych stanowi, iż podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w **art. 6 ust. 1 pkt 5**, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. Składka w nowej wysokości obowiązuje od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku.

Stosownie do treści **art. 20 ust. 1** ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe w/w osób stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe.

Na podstawie, zaś, **art. 66 ust. 1 pkt. 1c** ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych z dnia 27 sierpnia 2004 roku (tekst jednolity Dz. U. z 2015 rok Nr 581, ze zm.) osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, które są osobami prowadzącymi działalność pozarolniczą, podlegają obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego.

Z **art. 47 ust 1 pkt 1** ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wynika, że płatnik składek, będący osobą fizyczną opłacającą składkę wyłącznie za siebie, przesyła w tym samym terminie deklarację rozliczeniową, imienne raporty miesięczne oraz opłaca składki za dany miesiąc, z zastrzeżeniem ust. 1a, 2a i 2b, nie później niż do 10 dnia następnego miesiąca.

W myśl **art. 47 ust. 2 i ust. 3** tej ustawy płatnik składek, który opłaca składki wyłącznie za siebie, przysyła jedynie deklarację rozliczeniową.

W rozpoznawanej sprawie spór dotyczył tego, czy ubezpieczony faktycznie wykonywał w spornym okresie tj. od 25.12.2014 r. działalność gospodarczą, co skutkuje obowiązkiem podlegania ubezpieczeniom społecznym z tego tytułu.

Odnosząc się do powyższej spornej kwestii wskazać w pierwszej kolejności należy, iż na podstawie przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku Nr 584 z póź. zm.) osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą jest przedsiębiorca, czyli osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna nie będąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, która we własnym imieniu wykonuje działalność gospodarczą.

Zgodnie z art. 2 wspomnianej ustawy działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Przedsiębiorca, będący osobą fizyczną może podjąć działalność gospodarczą po uzyskaniu wpisu do ewidencji działalności gospodarczej.

Zgodnie, zaś, z **art. 3 ustawy** z dnia 30.04.2018 r Prawo (...) /Dz. U. 2018 poz. 646/ działalnością gospodarczą jest **zorganizowana działalność zarobkowa**, wykonywana we własnym imieniu i w sposób **ciągły**.

W orzecznictwie przyjmuje się, że cechami działalności gospodarczej są:

- 1) zawodowy (a więc stały) charakter,
- 2) związana z nią powtarzalność podejmowanych działań,
- 3) podporządkowanie zasadzie racjonalnego gospodarowania i
- 4) uczestnictwo w obrocie gospodarczym (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 6 grudnia 1991 r., sygn. III CZP 117/91, opubl. OSNCP 1992 nr 5, poz. 65).

Podkreśla się także, iż dla uznania określonej przedmiotowo działalności za działalność gospodarczą konieczne jest łączne zaistnienie trzech jej cech funkcjonalnych: zarobkowości, zorganizowania i ciągłości.

Brak którejkolwiek z nich oznacza, że dana działalność nie może być zakwalifikowana do kategorii działalności gospodarczej.

Przesłanka wykonywania działalności gospodarczej w sposób ciągły, nie jest rozumiana jako konieczność jej wykonywania bez przerwy, lecz, jako zamiar powtarzalności określonych czynności, w odróżnieniu od ich przypadkowości, sporadyczności lub okazjonalności.

Przyjmuje się, zatem, że działalność gospodarcza z założenia jest działalnością wykonywaną w sposób zorganizowany i nastawioną na nieokreślony z góry okres czasu, a ponadto, związana jest z nią konieczność ponoszenia przez przedsiębiorcę ryzyka gospodarczego.

Nie uznaje się, więc, za działalność gospodarczą: działalności, okresowej i sporadycznej, (por. wyrok Sądu Najwyższego z 30 listopada 2005 r., sygn. I UK 95/05, opubl. Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2006, Nr 19-20, poz. 311, str. 863; postanowienie Sądu Najwyższego z 17 lipca 2003 r., sygn. II UK 111/03, opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2003, Nr 17, poz. 1; wyrok NSA z dnia 19 marca 1991 r., (...) SA/Wa 898/90, (...) 1992, nr 3-4, poz. 58; wyrok NSA z dnia 17 września 1997 r., (...) SA/Wa (...), Pr. Gosp. 1998, nr 1, s. 32).

Wykonywanie (prowadzenie) działalności gospodarczej w rozumieniu art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, obejmuje nie tylko faktyczne wykonywanie czynności należących do zakresu tej działalności, lecz także czynności zmierzające do zaistnienia takich czynności gospodarczych (czynności przygotowawczych). Na przykład, prowadzenie działalności gospodarczej występuje zarówno w okresach faktycznego wykonywania usług, jak też w okresach wykonywania innych czynności związanych z działalnością - takich jak poszukiwanie nowych klientów, zamawianie towaru, załatwianie spraw urzędowych. Wszystkie te czynności pozostają w ścisłym związku z działalnością usługową, bowiem zmierzają do stworzenia właściwych warunków do jej wykonywania (por. wyrok SA w Białymstoku z dnia 17 grudnia 2003 r., III AUa 1531/03, OSA w B. 2004 nr 1, s. 51; por. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2003 r., II UK 111/03, Monitor Prawa Pracy-wkładka 2004 nr 7, poz. 16).

Niewątpliwie w ocenie, czy były podejmowane czynności zmierzające bezpośrednio do prowadzenia działalności gospodarczej, należy uwzględniać wszelkie okoliczności sprawy, w tym także zamiar osoby prowadzącej działalność gospodarczą.

W wyroku z dnia 30 kwietnia 1997 roku, (...) SA 46/96 (Przegląd Orzecznictwa (...) 1998 nr 2, poz. 48), Naczelny Sąd Administracyjny trafnie bowiem wskazał, że w razie uznania za zaprzestanie działalności gospodarczej innych zdarzeń niż jej likwidacja, należy brać pod uwagę nie tylko okoliczności obiektywne, ale także subiektywne, tzn. zamiar podatnika.

W przedmiotowej sprawie, organ rentowy zakwestionował fakt prowadzenia działalności gospodarczej przez wnioskodawcę od 25.12.2014 r.

W ocenie Sądu Okręgowego, z poczynionych ustaleń faktycznych, wynika, że stanowisko organu rentowego w kwestii faktycznego niewykonywania przez skarżącego działalności gospodarczej w spornym okresie od 25.12.2014 r. do dnia wydania zaskarżonej decyzji, jest uzasadnione. Świadczy o tym całokształt okoliczności sprawy.

Nie może bowiem umknąć uwadze, że czynności stanowiące istotę działalności podejmowane przez wnioskodawcę tj. sprzedaż detaliczna odzieży miały po dniu 25.12.2014 r. charakter jedynie incydentalny, sporadyczny i przypadkowy. Ze zgromadzonych dowodów wynika, że od 25.12.2014 r. wnioskodawca nie dokonywał już żadnych zakupów związanych z jego działalnością gospodarczą, jak również nie rozliczał w kosztach działalności, a gdy był na zwolnieniu lekarskim nikt nie prowadził w jego imieniu przedmiotowej działalności gospodarczej.

Z przedstawionej, przez wnioskodawcę, dokumentacji ewidencji przychodów, Vat ewidencji, dowodów wewnętrznych sprzedaży, a także zeznań podatkowych PIT- 28 o wysokości uzyskanego przychodu w latach 2015-2019, wynika, że odwołujący w badanym okresie dokonywał sprzedaży incydentalnie, a składane dokumenty rozliczeniowe do ZUS miały jedynie uprawdopodobnić wykonywanie przez niego w dalszym ciągu tejże działalności gospodarczej i w ten sposób następnie utrzymanie tytułu do ubezpieczeń społecznych, w celu umożliwienia, uzyskiwania cyklicznych długookresowych świadczeń z tytułu choroby.

W świetle ustalonych faktów od 25.12.2014 r. - z punktu widzenia zasad ekonomii i dążenia do osiągnięcia zysku z prowadzonej działalności - poczynania wnioskodawcy nie były zorganizowane i ciągłe, a jedynie miały na celu stworzyć możliwość uzyskania ochrony ubezpieczeniowej.

Zgodnie cytowanym wyżej art. 3 ustawy z 30.04.2018 r Prawo (...), działalnością gospodarczą jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły, a zatem nie może to być – tak, jak to miało miejsce w n/n sprawie – działalność o charakterze przypadkowym i okazjonalnym.

Działalność wnioskodawcy od 25.12.2014 r. nie spełnia zdaniem Sądu jednocześnie trzech koniecznych przesłanek funkcjonalnych, tj.: zarobkowości, zorganizowania i ciągłości, a brak choćby jednej z tych cech oznacza, że działalność taka nie może zostać zakwalifikowana do działalności gospodarczej. Nie jest, bowiem, działalnością gospodarczą działalność incydentalna, sporadyczna, przypadkowa i okresowa, albowiem za przedsiębiorcę można uznać jedynie osobę, która wykonuje czynności powtarzalne, tworzące pewną całość, nie zaś tylko czynności pojedyncze.

Mając na uwadze powyższe, należy wskazać, iż, w ocenie Sądu ,wnioskodawca, w świetle całokształtu materiału dowodowego, od 25.12.2014 r. w rzeczywistości w sposób ciągły, zorganizowany i zarobkowy, nie wykonywał swojej działalności gospodarczej. Podejmowane, przez niego, czynności, miały co najwyżej charakter sporadyczny, incydentalny. Świadczy o tym całkowite zaprzestanie od wskazanej daty jakichkolwiek zakupów odzieży w związku z działalnością, która wszak polegała wyłącznie na sprzedaży detalicznej tejże odzieży. Wnioskodawca nigdy nie produkował odzieży. W badanym okresie, ograniczył się do incydentalnej sprzedaży zapasów, które posiadał z poprzednich lat. Były to zresztą bardzo nieliczne sprzedaży, o czym świadczy analiza dokonywanych przez skarżącego

w poszczególnych latach od 2015 r. do 2019 r. sprzedaży, co przemawiają za uznaniem, że były to czynności wyłącznie przypadkowe, sporadyczne i nie będące nakierowane na zarobek.

Wnioskodawca przyznał też wprost, że nikt w okresie jego niezdolności do pracy nie prowadził, w jego imieniu, jego działalności, a kwoty na opłacenie składek ubezpieczeniowych z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej otrzymywał od żony i matki, a także pomagały mu dzieci.

Samo ponoszenie, w badanym okresie, stałych 40 złotych miesięcznych, kosztów, związanych z rezerwacją miejsca na placu targowym, bez jednoczesnego wystąpienia konkretnych zdarzeń gospodarczych - nie świadczy o stałym prowadzeniu działalności gospodarczej w sposób czynny, zorganizowany i nastawiony na zysk – o czym świadczy to, że wnioskodawca nie dokonywał żadnych zakupów towaru odnośnie prowadzonej działalności i nie upoważnił nikogo do prowadzenia jego działalności w czasie, gdy przebywał na długookresowych zwolnieniach lekarskich, doskonale zdając sobie przecież sprawę ze swojego stanu zdrowia.

Wskazać należy także, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym istnienie wpisu do ewidencji nie przesądza o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej, jednakże prowadzi do domniemania prawnego, według którego osoba wpisana do ewidencji, która nie zgłosiła zawiadomienia o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej, jest traktowana jako prowadząca taką działalność. Domniemanie to może być obalone w drodze przeprowadzenia przeciwdowodu, który obciąża stronę twierdzącą o faktach przeciwnych twierdzeniom wynikającym z domniemania. Do sfery ustaleń faktycznych należy, czy działalność gospodarcza rzeczywiście jest wykonywana, czy też zaprzestano jej prowadzenia lub w ogóle nie podjęto, co powoduje wyłączenie z obowiązku ubezpieczenia. Obowiązek ubezpieczenia osoby prowadzącej pozarolniczą działalność – w tym działalność gospodarczą – wynika bowiem z faktycznego prowadzenia tej działalności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2007 r. sygn. III UK 133/06, opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2008, Nr 7-8, poz. 114, str. 332; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2010 r., sygn. I UK 240/09, LEX nr 585723; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2010 r. sygn. II UK 186/09, sygn. LEX nr 590235; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2010 r. sygn. I UK 221/09, LEX nr 585715).

W ocenie Sądu Okręgowego, brak jest przekonujących dowodów na to, że odwołujący rzeczywiście, od 25.12.2014 r. oprócz spełnienia formalnych wymagań, nadal zamierzał prowadzić działalność gospodarczą i że faktycznie zajmował się stałą sprzedażą detaliczną odzieży. W ocenie Sądu, **wnioskodawca w rzeczywistości nie wykonywał od 25.12.2014 r. stale w sposób zorganizowany działalności gospodarczej**. Świadczy o tym okoliczność, iż ubezpieczony nie podejmował, od tego czasu, realnych i efektywnych działań, aby prowadzić działalność gospodarczą w sposób ciągły, zorganizowany i zarobkowy. Brak jest dowodu na zawodowy zorganizowany (a więc stały) charakter – z uwagi na brak dokonywania zakupów towaru gwarantujących przychody, brak też dowodu na powtarzalność podejmowanych działań, gdyż były po 25.12.2014 r. podejmowane wyłącznie sporadyczne czynności, w postaci incydentalnych sprzedaży w każdym roku w latach 2015-2019, brak też dowodu na podporządkowanie zasadzie racjonalnego gospodarowania, gdyż samo opłacanie miesięcznej rezerwacji na placu targowym bez zapewnienia towaru, umożliwiającego osiąganie stałych przychodów i osoby, która, w okresach niezdolności do pracy, mogłaby zastąpić wnioskodawcę, w prowadzeniu jego działalności, a wreszcie, brak jest stałego uczestnictwa w obrocie gospodarczym, o czym świadczą sporadyczne, jedynie, zdarzenia gospodarcze w postaci niewielkiej ilości sprzedaży w latach 2015-2019, bo w 2015 r. jedynie 10 sprzedaży, w 2016 r. jedynie 19 sprzedaży, w 2017 r. tylko 20 sprzedaży, w 2018 r. jedynie 22 sprzedaży, a w 2019 r. tylko 11 sprzedaży.

W świetle wskazanych okoliczności, Sąd Okręgowy, w rezultacie przyjął, że od 25.12.2014 r., prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej, przez odwołującego się, było czynnością pozorną w rozumieniu art. 83 k.c. Pozorność ta polegała na tym, że dotrzymanie wyłącznie formalnych przesłanek prowadzenia działalności gospodarczej nastąpiło wyłącznie w celu utrzymania objęcia ubezpieczeniami społecznymi wnioskodawcy z tego tytułu, a w konsekwencji zapewnienia świadczeń z ubezpieczenia społecznego w związku z chorobą.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy uznał, że skoro odwołujący faktycznie nie prowadził w sposób zorganizowany i stały, pozarolniczej działalności gospodarczej od dnia 25.12.2014 r., to Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawidłowo uznał, że w tym okresie nie podlegał on obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu.

W konsekwencji Sąd Okręgowy, w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawcy, jako bezzasadne.

A.P.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy z pouczeniem o możliwości, złożenia , w terminie 14 dni od dnia doręczenia odpisu wyroku z uzasadnieniem , apelacji do Sadu Apelacyjnego w Łodzi, za pośrednictwem Sądu Okręgowego w Łodzi,